

Bob Avakian'dan Yeni Yıl Açıklaması: Yeni Bir Yıl, Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Kökten Yeni Bir Dünyaya Yönelik Acil İhtiyaç

24.01.2021 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki Ocak 2021 dönemi yeni yıl açıklaması 24 Ocak 2021 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.



Kaynak için bkz: [NEW YEAR'S STATEMENT BY BOB AVAKIAN](#)
([revcom.us](#))

1) Geçen yıl 1 Ağustos tarihli açıklamamda, bu başkanlık seçiminin özel koşullarında gerçekten kendini gösteren derin risklerin analizini ortaya koymuştum: Bu seçimler esnasında eğer Trump/Pence rejimi iktidarda kalırsa, bu rejimin temsil ettiği faşizme kesin bir seçim yenilgisi yaşatılması için Biden'e oy vermenin gerekli ve önemli olacağı belirtilmişti. Aynı zamanda, sadece oy vermeye güvenmenin büyük olasılıkla felakete yol açacağını ve halk kitlelerinin sokaklara çıkmasının hayati önem taşıdığını ve RefuseFascism.org tarafından çağrı yapıldığı şekliyle bu faşist rejimin **HEMEN ŞİMDİ!** gönderilmesi gerektiğini vurgulamıştım.

Anlaşılan o ki, kitleler bu faşist rejimi defetmek için çok sayıda oy kullandılar. Ve bunu yaparak Trump/Pence rejimine belirleyici bir seçim yenilgisi yaşattılar, ardından bunların yükselttikleri kitlesel şiddet içeren bir darbe girişiminin geri çekilmesi daha zor oldu, nihayetinde bu girişim yenildi, Trump (seçim yenilgisini kabul etmeyi reddetse de) ayrılmak zorunda bırakıldı; hatta Biden başkenti tamamen dışarıya kapatan ordunun gölgesinde başkanlık görevine başlayabildi.

Doğrudan söylemek gerekirse, bu faşist rejim eğer yeniden seçilseydi (veya bir şekilde iktidarda kalmaya devam etseydi), bu temelde faşist yönetimini daha da sağlamlaştıracaktı, korkunç programını uygulamak için çok daha eksiksiz bir şekilde cesaretlenecekti; meydana gelebilecek felaketler ancak ucu ucuna önlenebildi. Trump/Pence rejiminin görevden ayrılmak

zorunda kalması gerçeği çok önemlidir ve kendi başına kutlanmaya değer bir şeydir! Yine de gerçek şu ki, sadece bu seçimle ilgili olarak değil, bu rejimin dört yıllık iktidarı ve artan vahşetleri boyunca Faşizmi Reddet'in bu rejimi kovmak için çağrıda bulunduğu şekliyle şiddet içermeyen seferberlik olmamıştır. Ve seçimin ardından sokaklara faşizm karşıtları değil, faşist seferberlikler hâkim olmuştur. Bu durum, Trump/Pence rejiminin seçimlerdeki yenilgisine rağmen, faşizm güçlerinin halen pek çok yönden kuvvetlendiği bir duruma yol açmıştır. Ve bu durum karşısında muhalefet fazlasıyla pasif kalmış, Demokrat Parti tarafından belirlenen şartlara bağlı kalmıştır.

Seçimle de ifadesini bulduğu üzere, bu ülkenin neredeyse yarısının "Trumpizm" ile temsil edilen şeyi tutkuyla, agresifçe ve kararlı bir şekilde savunduğu gerçeğiyle yüzleşmek gerekiyor. Kaçınılmaz gerçek şu ki, bu ülke, yani her zaman ilan edildiği şekliyle "Tepedeki Parlayan Şehir" aslında faşistlerle doludur! Ve bu durum, bir bütün olarak hükümetin her düzeyinde ve toplumun büyük kesimlerinde mevcuttur. Bu faşistlerin belirleyici bir özelliği, gerçekliğin delice çarpıtılmasına fanatikçe bağlı olmalarıdır; ki bu duruma akıl ile ve olgularla dahil olabilmek son derece zordur (ve çoğu durumda imkansızdır), çünkü bu çarpıtmalar onların tehdit altındaki kendilerine hak görme şeklindeki hislerini güçlendirmeye, uzun süredir devam eden önyargılarının ve nefretlerinin daha da ölümcül hale gelmesine hizmet ediyor. Bu faşizm, bu ülkede ve bu ülkenin kölelik ve soykırımla kuruluşundan itibaren bütün bir tarihinde hüküm süren kapitalist-emperyalist sistemin temel dinamiklerinde derin bir şekilde kök salmıştır. Bununla bağlantılı olarak bir başka kritik gerçek şudur: Biden, "şifa" getirmedi ve "ülkeyi birleştirme" girişimlerinde sefil bir şekilde başarısız olacaktır. Daha önce de yazdığım gibi:

Biden ve Demokratlar, hatalı bir şekilde iddia ettikleri gibi "ülkeyi bir araya getiremezler", çünkü bu faşistlerle -yani "şikayetleri" beyaz üstünlüğü, erkek üstünlüğü, zenofobi (yabancı düşmanlığı), kuduz Amerikan şovenizmi ve çevrenin sınırsız yağmalanması üzerindeki herhangi bir sınırlamaya karşı fanatik nefrete dayanan ve giderek kelimenin tam anlamıyla kaçıkça ifadelerle kendini gösteren- bu faşistlerle "uzlaşma" olamaz. Bu faşistlerin şartlarıyla ve bütün bunların korkunç getiri ve sonuçlarıyla "uzlaşma" olamaz!

Biden/Harris yönetiminin politikalarının çoğunun Trump/Pence rejiminin bariz zulümlerinden farklı olacağına şüphe yoktur, Biden ve Harris ile işler kesinlikle “farklı hissedilecektir”, ancak “ülkeyi birleştirmeye” çalışacakları yol -kapitalizm-emperyalizm sisteminin çıkarları ve gereksinimleri doğrultusunda- hiçbir saygın insanın istememesi veya parçası olmaması gereken bir şeydir. Evdeki “istikrarı” yeniden tesis etme ve güçlendirmeye, ABD’nin dünyanın bir numaralı baskıcı gücü olması için çalışırken Biden, Harris ve Demokratlar (New York Times ve CNN gibi diğer “ana akım” kurumlar) Trump/Pence rejiminin faşizminden haklı olarak nefret eden ve daha adil bir dünya arzulayan kitleleri bu sisteme sıkı sıkıya bağlı tutmak için, siyasi vizyonlarını ve faaliyetlerini bu sistemin sınırları içinde sınırlayarak, halkın kendi temel çıkarları ve bir bütün olarak insanlığın çıkarları doğrultusunda hareket etmelerini engellemek için kararlı girişimlerde bulunacaklardır. Ve işler bu sistemin sınırları içinde tutulduğu müddetçe, bu durum aslında sisteme yerleşik durumda olan, aynı zamanda altta yatan ekonomik gücü kuvvetlendirecek ve sosyal ve politik açıdan bu ülkede (ve diğer pek çoğunda) zaten büyük güç gösteren faşizmi kuvvetlendirecek ve buna daha fazla ivme kazandıracaktır.

2) Bu seçimde oy vermenin Trump/Pence rejiminin ve faşist iktidarlarını çok daha eksiksiz bir şekilde konsolide etme girişimlerinin kesin bir yenilgiye yol açması ile sonuçlanması kritik öneme sahip olsa da, bu durumun şu hayati gerçeği gizlemesine izin verilmemelidir: **Demokratlar ve Cumhuriyetçiler arasındaki kutuplaşma, bu ülkedeki seçim süreciyle ifade edildiği gibi, kapitalist-emperyalist sistemin çıkarlarının nasıl korunacağı ve kapitalist sınıf tarafından nasıl yönetileceği konusundaki tartışmayı içerir. Toplumdaki ve dünyadaki temel bölünmeleri, bu ülkedeki ve bir bütün olarak dünyadaki halk kitlelerinin temel çıkarlarını temsil etmez. İnsanlığın karşı karşıya olduğu derin sorunlar da bu şekilde çözülemez, ve aslında daha da kötüye gidebilir. Bu canice baskıcı ve sömürücü sistemin sınırları içinde kalındıkça ve dünyaya bu durum hakim olmaya devam ettiği sürece, kaos ve yıkım büyük ölçekte açığa çıkmaya devam edecektir.**

Bu gerçeğe dayalıdır ve bilimsel açıdan yerleşik bir gerçektir. Bunu görmezden gelmek, inkar etmek veya bu gerçeklikten bireysel kaçış peşinde koşmak işleri yalnızca daha da kötüleştirecek ve felaketi hızlandıracaktır.

Trump/Pence rejiminin seçim yenilgisi hem bu rejimin temsil ettiği faşizmin yarattığı yakın tehlike ile ilgili olarak hem de daha temelde insanlığın bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin dinamiklerine bağlı olmanın bir sonucu olarak giderek daha fazla karşılaştığı potansiyel varoluşsal kriz açısından sadece “biraz zaman kazandırmıştır”. Ancak temel anlamıyla, zaman, insanlık için daha iyi bir gelecek için verilen mücadelenin yanında değildir. Öyleyse zamanın, batağa saplanmış bir umarsız bireyciliği, politik felci, insanlığın geniş kitleleri için sonsuz dehşeti sürdüren ve olayları gerçek bir felaketin eşiğine getiren bu sistemi güçlendiren ve yanlış yönlendirilen faaliyetlerle boşa harcanmaması gerekir.

Kökten farklı ve daha iyi bir dünya potansiyeline paralel olarak, halk kitlelerinin ve nihayetinde tüm insanlığın gerçek çıkarlarını temsil edecek son derece farklı bir kutuplaşma meydana getirilmelidir. Toplumdaki ilişkileri ve sorunları anlamak ve bunlar doğrultusunda hareket etmek için kökten farklı bir yaklaşım benimsenmelidir. *Tamamen ve tutarlı bir bilimsel yöntem ve yaklaşım benimsenmelidir.*

3) Trump'ın sürekli olarak hem patolojik hem de kasıtlı olarak yalan söyleme tarzından nefret eden birçok kişi arasında, bilimin ve hakikatin önemi, gerçekler ve kanıta dayalı akıl yürütme üzerine büyük bir vurgu yapılmıştır. Bu durum önemli ölçüde, Trump ve Pence'in COVID-19 pandemisine karşı benimsediği suç niteliğindeki anti-bilimsel yaklaşıma ve toplumdaki faşist “tabandaki” bu anti-bilimsel deliliğin teşvikine odaklanmaktadır. Bunların tümü en az on binlerce (hatta yüz binlerce) gereksiz ölüme ve aynı zamanda kitleler için gereksiz zorluklara ve acılara yol açmıştır. Bilime ve bilimsel yöntemeye yapılan bu vurgu hayati derecede önemlidir, ancak bununla tutarlı olmanın gerçek ihtiyacını ve büyük önemini de vurgulamak gerekir. Hayatın ve toplumun her alanında gerçeği doğru bir şekilde anlamak için, her nereye götürürse götürsün bilimsel olarak belirlenmiş gerçeği takip etmenin önemi vurgulanmalıdır.

Bu durum, rahatlığına göre gerçekleri -veya sözde gerçekleri- kucaklayan, rahatsız hissettirenlerden ise kaçınan, görmezden gelen, savuşturan bir yaklaşımdan tamamen kopmak ve bunun ötesine geçmek anlamına gelir. Bunun önemli bir boyutu, herhangi bir şeyin (bir fikir, teori, iddia, vb.) gerçek maddi realiteye karşılık gelip gelmediğini belirlemek için doğru, bilimsel

olarak kanıta dayalı bir süreçle ulaşılan gerçek ve objektif hakikatin tersine; hakikati kısmi olana, sistematik olmayan deneyime ve öznel duygulara indirgeyen (“benim gerçeğim”, “bizim gerçeğimiz” şeklindeki...) ve büyük zararlar veren “kimlik politikalarının” felsefi göreceliliğini metodolojik olarak reddetmektir. Siyasi açıdan bu “kimlik politikaları” -her ne kadar belirli bir baskıya karşı “sahiplik” iddiasında bulunan farklı “kimliklere” sahip kişiler tarafından sıklıkla karakterize edilip geçersiz kılınsa da- çeşitli baskı biçimlerine karşı çıkma arzusundan kaynaklanıyor olabilir; bununla birlikte epistemolojik olarak (gerçekliği anlama ve şeylerin gerçeğine ulaşma yaklaşımı) bu “kimlik siyasetleri”, faşistlerin ayırt edici özelliği olan (gerçek hakikatlerle çelişen çoğunlukla kaçıkça) “alternatif gerçeklere” güvenme ile pek çok ortak noktaya sahiptir. Söz konusu siyasi farklılıkları tanımak önemli olsa da, bilimsel yöntem ve onun gerçeklik hakkındaki nesnel hakikat arayışına karşı çıkmamanın herhangi bir biçimine düşmeye veya bununla uzlaşmaya izin vermek çok ciddi bir durumdur ve riskleri çok yüksektir.

Niçin bu durumla karşı karşıya olduğumuzu anlamak için sadece yüzeyde olup bitenleri ele alarak yanıt vermemek gerekir -bu aslında meselenin etrafında dolaşmak demektir- yüzeyin altını kazmak, şeylerin altında yatan ana kaynakları ve nedenleri keşfetmek ve temel problem ve gerçek çözüme dair bir anlayışa ulaşmak gerekir. Bu da, nasıl bir sistem altında yaşadığımızı ve bu sistemin gerçekte ne olduğunun (kapitalizm-emperyalizm sisteminin) bilimsel şekilde kavranmasına ulaşmak anlamına gelir. Bu sistemin daha derin ilişkilerini, dinamiklerini ve bunun toplumun farklı kesimlerinin kendiliğinden düşünmesini, ayrıca toplumdaki ve dünyadaki olaylara verdikleri tepkileri nasıl belirlediğini kavramaya çalışmak gerekir; tüm bunları halk kitlelerinin ve nihayetinde bir bütün olarak insanlığın çıkarlarına dönüştürmek için ileriye dönük olası yolları saptamak için yapmak gerekir.

Bunun önemli bir kısmı, bu sistemin dinamiklerinden ve işleyişinden kaynaklanan, toplumda karışıklığa yol açan ve bu faşizmi önemli şekillerde besleyen büyük değişikliklerin bilimsel bir şekilde kavranmasıdır. Kapitalist-emperyalist ekonomideki ve buna bağlı olarak bu ülkedeki toplumsal yapı ve “toplumsal bileşimdeki”, ayrıca uluslararası düzeyde “geleneksel” baskı biçimlerinin -ki bunlar bütün baskıların ortadan kaldırılmasına yönlendirmez, aksine bunu yeni biçimlerde kurar ve uygular, geleneksel baskı biçimleri ile toplumdaki kesimler üzerinde gerçekten dengesiz, sadist ve genellikle şiddet içeren bir etkide bulunur- toplumun altını oyan

değişikliklerin bilimsel şekilde kavranması gerekir.

Giriş ve kapsayıcı bir nokta olarak, bu önemli değişikliklerin bazıları ile ilgili olarak, bu değişikliklerin ve özellikle günümüz dünyasında kapitalizm-emperyalizmin yükselen asalaklığına bağlı olarak son birkaç on yılda meydana gelenlerin vurgulanması önemlidir. *Atılımlar: Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım, Temel Bir Özet* içinde belirtildiği üzere, asalaklık:

“Modern kapitalizm-emperyalizmin asalaklığına; özellikle ABD’de globalleşen kapitalizmin dayandığı büyük çaptaki üretimin artışına ve bilhassa Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya’nın Üçüncü Dünyasında yer alan ter atölyelerinden elde edilen büyük kâr oranının sürdürülmesine, öte yandan kapitalist-emperyalizmin “evi” konumundaki ülkelerdeki finans alemi ve finansal spekülasyonlardaki artan kapitalist aktiviteye ve “en üst” (temel fiziksel malların üretimine yönelik olmayan) yüksek teknoloji, hizmet sektörü ve ticaret (online pazarlamanın artan rolü de buna dahildir) çevresine dayanmaktadır.”

2. Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana (75 yıl önce), Siyahilerin durumu önemli ölçüde değişmiştir. Bu değişiklikler başlangıçta artan mekanizasyona ve tarımsal üretimdeki diğer dönüşümlere ve genel olarak ekonomiye dayanıyordu; Siyahi halkın güçlü bir mücadele dalgasıyla yönlendirildiler, ve özellikle de 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği ile on yıllarca süren çatışma döneminde bu ülkede “demokrasinin şampiyonu” ve “özgür dünyanın lideri” imajını korumak isteyen yönetici sınıfları taviz vermek zorunda bıraktılar. Bu ve diğer faktörlerin bir sonucu olarak, Siyahi halka karşı baskı artık Ku Klux Klan terörü tarafından desteklenen güney kırsalındaki köleliğe yakın koşullarda (ve bazı durumlarda gerçek kölelik) ve vahşi sömürü etrafında toplanmıyor; fakat bunun yerine, siyahi halk kitlelerinin ülke çapında kentsel alanlarda yoğunlaştığı ve sistematik ayrımcılığa ve polis tarafından sürekli vahşete ve cinayete maruz kaldığı bir durumu içeriyor. Geçtiğimiz birkaç on yılda, devam eden ayrımcılıkla birlikte siyahi erkeklere (ve bazı kadınlara) kentsel alanlarda daha iyi maaşlı işler sağlayan fabrika istihdamı, artan küreselleşme ve üretim otomasyonu nedeniyle büyük oranda ortadan kalktı. Aynı zamanda, 1960'ların/70'lerin başındaki sivil haklar ve Siyahilerin kurtuluş mücadelelerinin ve diğer faktörlerin bir sonucu olarak Siyahi orta sınıflarında bir büyüme

yaşandı. Bununla birlikte kentsel gettolarda yoğunlaşan ve “kayıtlı” ekonomideki düzenli istihdamın hemen hemen kalıcı olarak dışında bırakılan “alt sınıflar” denen kesimlerde de bir artış oldu.

Bu değişikliklere bağlı akut çelişkilere olumlu bir çözüm sağlayamıyorlar -siyahi halkın ekonomik olarak daha iyi durumda olan kesimlerine karşı bile ayrımcılığı körükleyen sistemik ırkçılığa son verilmedi- çok sayıda Siyahiyi “kayıtlı” ekonomiye entegre edemiyorlar. Toplumdaki yönetici güçler, bu duruma milyonlarca Siyah erkeğin (ve artan sayıda kadının) kitlesel olarak hapse atılmasıyla, tutuklamalar, yargılamalar, mahkumiyetler ve daha da fazla ayrımcılık ve adaletsizliği somutlaştıran cezalarla karşılık verdiler. Özellikle de kenar mahallelerdeki Siyahi halka yönelik olan, ancak herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, herhangi bir Siyahiyi de hedef alabilen sistematik polis terörüne yol veriyorlar ve destekliyorlar. Bu sistem altında daha adil bir çözümün imkansız olduğu göz önüne alındığında, -tamamen haklı ve adil protesto ve isyanlar da dahil- “kanun ve düzeninin” acımasızca uygulama girişimleri tüm bu durumun istikrarsızlığını artırarak daha fazla karışıklığa yol açmaktadır. Bu da faşist güçlerin siyah halk kitlelerini “suçlular” ve “kafeslenmemiş hayvanlar” şeklindeki grotesk beyaz üstünlükçü tasvirlerini yoğunlaştırmalarını doğurmaktadır.

Bütün bu değişiklikler ve iktidar koltuğunu kim işgal ederse etsin sistematik ayrımcılığın ve canice zulmün devam etmesi gerçeği, bazı Siyahilerin, sürekli olarak Siyahilerin desteğini isteyip ancak her seferinde onların çıkarlarına aykırı hareket ettikleri için, sorunun Demokrat Parti olduğu sonucuna varmalarına yol açmış bulunuyor. Cumhuriyetçi Parti bariz ve saldırgan beyaz üstünlüğünün aracı haline gelse de, Siyahi halkın zulmüne sadece Cumhuriyetçilerin değil Demokratların da başkanlık ettiği doğrudur. Fakat bunun asıl nedeni nedir ve buna gerçek cevap nedir? Gerçek şu ki, beyaz üstünlüğü bu kapitalizm-emperyalizm sistemine işlenmiştir ve bu yönetici sınıf partilerinin hiçbiri isteseler de buna bir son veremezler. Cevap, faşist Cumhuriyetçi Parti’de toplanmak ya da bu burjuva partilerini birbirlerine karşı oynatmaya çalışmak ya da “Siyahi kapitalizmi” kucaklamak ve daha avantajlı bir “masada oturmak” için yalvarmak değildir. Bunların hepsi sadece mevcut baskı sistemini güçlendirecek ve muhtemelen pek çok kişinin pahasına yalnızca birkaçına fayda sağlayacaktır. Cevap *devrimdir*; beyaz üstünlüğünü ve tüm baskıcı ilişkilerin kökünü kazımak ve bunları ortadan kaldırmak için

temeli ve yönelimi olan tamamen farklı olacak bir toplum kurmaktır.

Hem bu ülkede hem de uluslararası düzeyde çok sayıda kadının durumunda ve toplumsal konumunda köklü değişiklikler oldu. Bunun önemli bir boyutundan bahsetmek gerek; Üçüncü Dünya'daki ter atölyelerindeki emeğin çoğu korkunç koşullar altında çalışmaya zorlanan kadınları kapsamaktadır. Bu ülkede ekonominin işleyişinde ve yapısında değişiklikler (gittikçe küreselleşen dünya ekonomisinin bir parçası olarak) özellikle hizmet ve perakende sektörlerinde Siyahi kadınların (ve diğer beyaz olmayan kadınların) yoğun istihdamına ve sömürülmesine yol açmıştır. Aynı zamanda, yalnızca çok sayıda kadının (özellikle beyaz kadınlar, ancak bazı beyaz olmayan kadınlar da dahil) çeşitli mesleklerde ve iş dünyasında pozisyon bulabilmeleri için daha fazla fırsatı olmakla kalmayıp, aynı zamanda ailelerin "orta sınıf bir yaşam tarzını" sürdürmeleri için de bir zorunluluk haline gelmiştir. Daha yüksek maaşlı orta sınıf pozisyonlarındaki kadın sayısındaki önemli artış da dahil olmak üzere, daha fazla sayıda kadının ev dışında istihdam edildiği bu durum toplum genelindeki "geleneksel" ataerkil (erkek egemen) aile ve ataerkil ilişkileri ciddi şekilde germiş ve bunları önemli ölçüde baltalamıştır.

Bütün bunlar, kadınların ezilmesine karşı 1960'ların genel radikal yükselişinin bir parçası olarak güçlü bir şekilde ifade edilen ve o zamandan beri çeşitli şekillerde devam eden mücadele için daha elverişli koşullar sağlamış ve bunu önemli ölçüde etkilemiştir. *Tüm Tanrılardan Kurtulun!* içinde belirttiğim gibi:

1960'larda yükselen dalga sayesinde, çok önemli olmasına rağmen yalnızca düşünce alanında değil, pratikte ve siyasi mücadele alanında da bu toplumun temellerini oluşturan şeyler sorgulanmıştı. Ve kısmen kitlesel siyasi mücadeleye kısmen de ekonominin değişen özellik ve ihtiyaçlarına bağlı çok fazla değişim yaşanmıştı. Tekrarlayacak olursak, bu değişimin en önemli boyutlarından biri özellikle profesyoneller ve orta sınıfın diğer kesimleri arasında kadınların rolüyle ilgiliydi. Kadınların orta sınıf yaşam tarzını devam ettirebilme çabasıyla tam gün çalışmaları hem mümkün hem de zorunlu hale geldi. Bu durum feminizmin ve 60'larda ortaya çıkan diğer hareketlerin siyasi ve ideolojik söylemleriyle birleşince toplumdaki geleneksel anlamda kurumlaşmış baskı biçimlerini doğrudan tehdit etmeye başladı.

Yine de bu sistemin sınırları içinde erkek üstünlüğünün ortadan kaldırılması imkansızdır. Bu doğrudur, çünkü erkek üstünlüğü bu toplumun dokusuna derinlemesine işlenmiştir ve bu sistem kapitalist meta ilişkilerine ve sömürüsüne dayalıdır. Şeyler, işleri kontrol eden kapitalistlerce biriktirilen karlar doğrultusunda kitlelerin ücret ya da maaş karşılığında çalıştıkları bir süreç yoluyla değiş tokuş edilmek (satılmak) için üretilir. Bu, ataerkil aile biriminin gittikçe artan baskı altında olsa da, temel bir ekonomik ve toplumsal bileşen ve gereklilik olarak kaldığı bir sistemdir. Egemen sınıfın faşist kesimi, birkaç on yıldan fazla bir süredir anayasal haklara amansızca saldırmıştır ve “geleneksel” ataerkil baskıyı zorla ve sıklıkla da şiddet yoluyla savunmak için dini köktendinci fanatiklerin toplumsal tabanını seferber etmiştir. Kürtaj hakkına ve hatta doğum kontrolüne yapılan saldırıların, bütün bu girişimlerin esas odak noktası aslında kadınları köleleştirmektir. 35 yıl önce yazdıklarım, bugün her zamankinden daha geçerlidir:

*ABD’de son birkaç on yılda, kadınların durumunda ve aile içindeki ilişkilerde büyük değişiklikler oldu. On aileden yalnızca birinde, kocanın “tek geçim sağlayan” ve kadının tamamen bağımlı “ev hanımı” olduğu bir “model” vardır. Ekonomik değişikliklerle birlikte tutum ve beklentilerde de önemli değişiklikler meydana gelmiştir. Ve sadece ailenin dokusunda değil, daha geniş anlamda toplumsal ilişkilerde de çok önemli gerilimlere neden olmaktadır... **Kadınların toplumdaki konumu ve rolü ile ilgili bütün bir mesele, günümüzün aşırı koşullarında giderek daha keskin bir şekilde kendini ortaya koymaktadır. Bu mesele, bugün ABD’de bir barut fıçısı gibidir.** Tüm bunların en radikal şartlardan ve aşırı şiddet içeren yollardan başka bir çözüm bulacağı düşünülemez. Henüz belirlenemeyen soru şudur: **Radikal gerici mi, yoksa radikal devrimci bir çözüm mü olacak? Köleliğin zincirlerinin güçlendirilmesi anlamına mı, yoksa bu zincirlerdeki en belirleyici halkaların parçalanması ve köleliğin tüm biçimlerinin tamamen ortadan kaldırılmasını gerçekleştirme olasılığının açılması anlamına mı gelecek?***

Bütün bunlarla birlikte olan şey, toplumsal cinsiyet “kimlikleri” için artan ihtimaller, açılan “alan” ayrıca geleneksel baskıcı toplumsal cinsiyet ilişkilerine ters düşen ilişkiler oldu. Ve bir kez daha, geleneksel ilişkileri yeniden savunmak, bunları pekiştirmek ve buna uymayan her şeyi bastırmak için sıklıkla şiddetli girişimlerde bulunuldu.

Din ve özellikle dini köktencilik, kadınların ataerkil itaatini ve diğer “geleneksel” baskı biçimlerini teşvik eden ve pekiştiren güçlü bir faktördür. Bu noktada, Iowa’da, günümüz Amerikan faşizminin bel kemiği olan beyaz Hıristiyan köktencilerle (“beyaz evanjelistler” olarak adlandırılır) dolu bir kasabada büyüyen Kristin Kobes Du Mez’un önemli bir öngörüsünden bahsetmek gerekir. *Jesus and John Wayne: How White Evangelicals Corrupted a Faith and Fractured a Nation* adlı kitabında kendisi şöyle yazıyor:

Beyaz evanjelistler, bu karmaşık meseleleri bir araya getirdiler; sağlam, saldırgan, *militan bir beyaz maskülenliğine nostaljik bir bağlılık, onları tutarlı bir bütün halinde birbirine bağlayan bağ görevi görüyor*. Bir babanın evdeki yönetimi, ayrılmaz bir şekilde ulusal sahnedeki kahramanca liderlikle bağlantılıdır ve ulusun kaderi her ikisine de bağlıdır. [vurgu eklenmiştir]

Militan ataerkillik ile faşizm arasındaki güçlü bağlantı göz önüne alındığında; açık beyaz üstünlüğüne rağmen bazı Siyahi ve Latino erkeklerin (açıkça bir azınlık olsalar da) Trump’ı destekleme durumuna çekilmeleri şaşırtıcı değildir (Bu durum, özellikle rap müziğinde yer alan veya öne çıkan bazı kişileri içerir. Rap ve Hip Hop müzikte genel olarak olumlu güçler ve unsurlar varken, giderek daha fazla tanıtılan şey şunlarla dolu bir kültürdür: Kadınların aşağılamasının egemen olmasını bir kenara bırakalım, Trump’ın tanımlayıcı “niteliklerinden” biri olan dolandırıcı gangsterlik türüne olan hayranlık da egemendir). Ayrıca kayda değer sayıda kadının (çoğunlukla beyaz kadınlar fakat aynı zamanda bazı Latinolar ve diğer beyaz olmayan kadınların) bu faşizme kapılması şaşırtıcı değildir, zira ezilenlerin kendilerini ezen “gelenek zincirlerine” yapışması olgusu ne yazık ki çok yaygındır. (Claudia Koonz’un aynı başlıklı kitabında yazdığı *anavatandaki anneleri* bir düşünün. Bunlar 1930’larda faşizmin yükselişi sırasında Almanya’daki saldırgan erkek üstünlüğü yanlısı Hitler ve Naziler için aktif olarak çalışan kadınlardı. Ya da Hitler’i “Almanya’yı harika yapma” çabalarından ötürü öven Siyahi kadın faşist Candace Owens’in sözlerini dinleyin: “Güçlü erkekler olmadan yaşayabilecek bir toplum olamaz... Batıda çocuklarımıza Marksizm öğretilirken aynı zamanda erkeklerimizin sürekli dişileştirilmesi bir tesadüf değildir. Bu açık bir saldırıdır. Bize adam gibi adamları geri getirin.” Elbette, Owens gibi faşistler açısından “güçlü” ve “adam gibi” olan erkekler, geleneksel cinsiyet ilişkilerini somutlaştıran, bunları uygulayan ve boyun eğmiş kadınlar üzerinde tahakküm kuranlardır. Geleneksel toplumsal cinsiyet rollerine ve ilişkilerine uymayan

erkekler, kadın-erkek eşitliğini destekleyen erkekler ise bir şekilde “zayıf”, “kadınsı”, “hafif” olarak kabul edilirler) Ölümcül erkek üstünlüğünün tanımlayıcı ve tutarlı bir unsur olduğu bu faşist fenomenin parçası olan beyaz kadınların, özellikle ABD gibi bir ülkede beyaz üstünlüğünü desteklemeleri gerçeği de vardır, ki bu da aynı zamanda faşizmin tanımlayıcı ve belirleyici bir unsurudur. Kristin Kobes Du Mez’un formülasyonunda yansıdığı gibi: saldırgan-militan beyaz maskülenlik ile, ölümcül erkek üstünlüğü yakından bağlantılıdır.

Yoğunlaşan iklim krizinin, savaşların ve baskının bir sonucu olarak -ve tüm bunlardaki itici bir güç olarak endüstriyel tarımın ve işgücünün yerini değiştiren teknolojinin daha fazla büyümesi ve uluslararası ölçekte artan etkisi de dahil olmak üzere- dünya ekonomisinde kapitalist-empyralistlerin egemen olduğu büyük değişiklikler yaşanmaktadır. Tohumların ve kimyasalların kontrollerinin giderek daha fazla tekelleşmesi, pazarlamanın daha fazla tekelleşmesi ve büyük arazileri kapmak için yapılan yatırımlar bunlara dahildir. Özellikle de küresel Güney’deki (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya ülkelerindeki - Üçüncü Dünya ülkelerindeki) halkları etkileyen muazzam yer değiştirme ve karmaşa durumu vardır. Tüm bunların önemli bir özelliği kitlesel kentleşmedir: Dünya nüfusunun yarısından fazlası artık Üçüncü Dünya’nın kentsel alanlarında, bir milyardan fazla insanı içeren dev gecekondu mahalleleri ile kentsel alanlarda yaşıyor. Üçüncü Dünya’dan on milyonlarca insan ABD’ye ve Avrupa ülkelerine göç etmek zorunda kalıyor. Bu ülkelerin ekonomileri çok sayıda göçmeni sömürmeden işleyemez, ki ABD buna en iyi örnektir. Göçmenlerin birçoğu sürekli olarak sınır dışı edilme tehdidine maruz kalıyor, bu da onları aşırı sömürüye karşı daha da savunmasız hale getiriyor.

Üçüncü Dünya ülkelerindeki geleneksel küçük ölçekli çiftçiliğin büyük oranda yıkılması ve orada (ABD ve diğer bazı empyralist ülkelerde olduğu gibi) kentsel nüfusun dramatik bir şekilde artması ve çok sayıda insanın “kayıtlı ekonomi” içinde iş bulamaması durumu yaşanıyor. Bu aynı zamanda yasadışı bir ekonominin ve bu yasadışı ekonomiye dayanan çetelerin (özellikle de Üçüncü Dünya ülkelerinde kartellerin) büyümesini tetikliyor. Buna özellikle uyuşturucu ticareti, fakat aynı zamanda insan ticareti, belirgin şekilde fuhuş, “seks endüstrisi” ve gerçek anlamda cinsel kölelik nedeniyle acımasızca mağdur edilen kadınlar ve kızlar da dahildir.

Dramatik şekilde değişen ve genellikle oldukça değişken olan bu durum, Üçüncü Dünya'da ve özellikle de Hristiyan köktencililiğinin kuvvetli bir olumsuz toplumsal ve politik güç olduğu ABD'deki dini köktencililiğin yükselişini açısından önemli bir faktör olmuştur. Bu durum 2.Dünya Savaşı sonrası dönemde ekonomik ve ilgili toplumsal değişimlerle, özellikle de Üçüncü Dünya'da köktendinciliğinin artan etkisine katkıda bulunacak şekilde, komünistler veya devrimci milliyetçiler tarafından önderlik edilen Üçüncü Dünya'daki hareketlerin eski kolonyalistlere ve yeni sömürgeci zalimlere karşı yenilgisiyle veya bunların terk edilmesiyle bağlantılıdır ve bütün bunlarla etkileşim içindedir. En büyük gerileme 1970'lerde Çin'de sosyalizmin tersine dönmesi - Çin'in güçlü bir sosyalist ülkeden ve dünya çapında devrimci mücadele için bir fener ve destek kalesi olmasından kopması- ve orada kapitalizmin restorasyonu oldu. Çin, kendi içinde, Afrika'da ve Üçüncü Dünyanın diğer bölgelerinde halk kitlelerini sömüren yükselen bir emperyalist güce dönüştü.

Dini köktencililiğin yükselişini, özellikle de daha eğitimli kentli nüfus içinde sekülerizmin artmasıyla (dindar olmayan veya en azından geleneksel dinlerin bir parçası olmayan insanların artmasıyla) birlikte ve ona karşı yaşandı. Bu sekülerlik, kendince dini inançlara sahip olmaya devam eden insanlara bir saldırı olarak tasarlanmasa veya böyle amaçları olmasa da nesnel olarak dine zarar vermektedir. Dini inancı bilimsel araştırmanın sonuçlarıyla uzlaştırmaya teşebbüs etmeyi reddeden köktendinciler tarafından "kutsal olan her şeye" saldırı olarak algılanır, evrim biliminin sağlam bir şekilde temellendirilmiş bilimsel gerçeğine mantıksızca saldırılarla güçlü bir şekilde yansıtılır.

Bu bölünmeye esasen dahil olan şey, geniş anlamıyla birkaç yüzyıl önce Avrupa'da (özellikle Fransa'da) ortaya çıkan Aydınlanmanın uzantısı olan eleştirel düşüncenin önemi de dahil olmak üzere, kanıta dayalı rasyonel düşüncenin kabulü ya da inkar edilmesi ve reddidir. O zamandan beri, bilimin ilerlemesi ve bunun ortaya çıkardığı önemli keşifler, bu bilimsel keşiflerin birçoğunun uzun süredir yerleşik olan dini metinler ve dogmalarla açıkça çelişmesinden ötürü dinin daha önce gerçekten mümkün olmayan bir şekilde sorgulanmasına ivme kazandırdı. Bilimsel yöntem, gerçek maddi dünyada varlıklara dair somut kanıtlar gösterilemezse, şeylerin "gerçek" olarak tanınmasını reddeder. *Evrin Bilimi ve Yaradılış Efsanesi: Neyin Gerçek ve Neden Önemli Olduğunu Bilmek* isimli çok önemli kitabın yazarı Ardea Skybreak'in de

vurguladığı gibi: Bilim, insanların dünyanın herhangi bir yerinde var olan dinleri icat ettiğine dair pek çok kanıt sağlar. (Skybreak, *Bilim ve Devrim* isimli kendisi ile yapılan bir röportajdan oluşan kitapta “kötü bilimin” ırkçılığı teşvik etmek de dahil, zaman zaman oldukça olumsuz amaçlar için kullanıldığını ve gerçek bilimsel yöntemin bunu çürütmek için gerekli olan araçları sağladığını belirtir: “Bütün bunların kötü bilim olduğunu kanıtlamak için titiz bilimsel yöntemler kullanabilirsiniz.”)

Kendilerini aydınlanmanın savunucusu olarak gören ve bilimin keşiflerini ve sonuçlarını (en azından bir noktaya kadar) kabul eden çok sayıda dindar insanın olduğu gerçeğinin de gösterdiği gibi, bilimin kendisinin dini inanca son veremeyeceği doğrudur. Bunun -doğaüstü bir varlığı veya varlıkları dahil etmek- için bir varoluş alanı olduğu konusunda ısrar ederler, ki bu bilimin kapsamının dışındadır. Ve genel olarak bu ülkedeki yönetici sınıfın temsilcilerinin “liberal” veya “muhafazakar” olmaları -ve şahsen tanrıya inanıp inanmadıkları- fark etmeksizin, kesin olarak, dini, kapitalist bir temelde ülkenin “toplumsal bütünlüğünü” sürdürmenin hayati bir parçası olarak kabul ettikleri, ve dini özellikle de Hristiyanlığı şu ya da bu şekilde teşvik etmeye çalıştıkları bir gerçektir. (Hepsi Napolyon’a atfedilen ifadenin esasen uygulayıcılarıdır: Eşitsizlik olmadan toplum imkansızdır; eşitsizliği haklı çıkaracak bir ahlak olmadan işleri yürütmek imkansızdır ve din olmadan da böyle bir ahlak mümkün değildir.) Yine de (fizikçi Steven Weinberg’in önemli bir ifadesiyle), bilimin kendisi her ne kadar dini inancı ortadan kaldırmasa da, insanların tanrıya inanmamaları ve dini reddetmeleri için bir temel sağlar. Bu durum, dinin düzenli ve “ahlaki” bir toplum için gerekli olduğuna inananlarla ve dahası, gerçekliğe akılcı bir yaklaşımdan çılgınca uzak duran dinci bir köktendincilikte ısrar edenlerle çatışmaktadır.

Her ne kadar tam olarak özgürleşebilmeleri için dünyadaki halk kitlelerinin en nihayetinde genel olarak dini inancı bir kenara atması gerektiği doğru olsa da, günümüz dünyasında yine de şunu vurgulamak önemlidir: Kutuplaşma, basitçe dini inanca sıkıca tutunanlarla aydınlanma adına dini reddedenler arasına çekilemez. **Şu anda önemli bir kutuplaşma, haklı olarak adaletsizliğe karşı çıkan dürüst insanlar (çok sayıda dindar insan da dahildir) ile diğer yandan geleneksel baskı biçimlerini canlandırmaya ve uygulamaya kararlı olanlar arasında yaşanmaktadır.** Tüm bunlarla ilgili olarak, önemli meselelerden biri de

insanların iki ayırt edici niteliği benimsemeleri veya benimsememeleri meselesidir: *Geniş bir zihne sahip olmak ve cömert bir ruha sahip olmak.*

4) Bütün bunlar, son seçimlerde neler olduğunu, neden olduğunu ve bunun şimdi ve gelecek açısından olası sonuçlarının ne olduğunu anlamak için önemli bir temel ve “zemin” sağlıyor. Leonard Pitts Jr. tarafından yazılan 9 Kasım 2020 tarihli bir makale (“2020 seçimi sonunda bitti, ancak kutlamada zorluklar var”) bazı önemli bilgiler içeriyor. Kendisi şöyle yazıyor; “Bu seçimlerin sonucu ülke olarak kim olduğumuza dair tüm parlak iddiaları anlamlı bir şekilde ortaya koyuyor, artık tek bir ülke değiliz, aynı sınırları paylaşan iki ülkeyiz.” Şöyle devam ediyor:

En son [İç Savaş ile] gündeme geldiğinde bizleri birliğin bir benzerliğine geri döndürmek dört yıl ve 750.000 can aldı. O zamanlarda bile, yaraların dikişleri her zaman görünür durumdaydı. Bu kırılmanın aksine, bu durum kesin olarak coğrafi bir şey, yani Güney’e karşı Kuzey değildir. Hayır, bu kent kıra karşı, kolej eğitimi lise eğitime karşı ve en önemlisi de gelecek geçmişe karşıdır. Yani dün beyazların çoğunlukta olduğu bir millettir, ve yarın böyle olmayacakları bir yer olacak.

Pitts bugünkü bölünmenin kesinlikle Güney ve Kuzeyden ziyade kırsal ve kentsel olduğu konusunda haklı olsa da, eski (ve yeni) Konfederasyon -ve özellikle de kırsal kesimdeki beyaz güneyliler- (‘Amerika’yı Yeniden Büyük Yapmak’ adına) geçmişi geri getirmeye yönelik asılsız ve kötü niyetli bir girişimin dayanağı olmaya devam etmektedir. 2017 yılındaki *Trump/Pence Rejimi Gitmeli!* konuşmamda da belirttiğim üzere:

Onların beyaz üstünlenmeciliği, LGBT bireylere ve kadınlara karşı nefreti, bilim ve bilimsel yöntemi bilinçli reddedilmesi, “Önce Amerika” gelir şeklindeki çığ jingoizmleri, Batı Medeniyetinin ve askeri güçlerinin üstünlüğüne dair böbürlenmeleri, başka ülkeleri nükleer yıkımla tehdit etmek de dâhil olmak üzere nükleer silahları bir tehdit aracı olarak kullanmaları arasında bağlar vardır.

Aynı zamanda, geçmiş ve gelecek arasındaki bölünme ve çatışma durumu, demografik değişikliklerden ve çoğunluğu beyaz olmayacak ABD nüfusu ihtimalinden daha derine

inmektedir. Geçmiş için savaşılan güçler, toplumsal adaletsizliğe, kurumsallaşmış eşitsizlik ve baskıya karşı verilen mütevazı tavizleri bile bir intikamla tersine çevirmeyi hedefliyorlar; Anayasa ve hukukun üstünlüğü tarafından sınırlandırılmamış (veya Anayasa ve hukukun üstünlüğünü yalnızca faşist tiranlığın ve zulümün araçlarına dönüştüren) bariz bir kapitalist diktatörlük biçimini uygulamak istiyorlar.

1 Ağustos açıklamamda da belirttiğim gibi faşizm; “vahşi kapitalist sistem adına açık ve agresif bir diktatörlük uygulamak, hukukun üstünlüğünü şiddet ve terörle çiğneyip saptırmak ve derin toplumsal bölünme ve akut krizlerle başa çıkmak için (hem ülke içinde hem de küresel alanda) aşırı müdahale girişimleridir.” Bu durum, işleri son derece olumsuz bir şekilde ve belirli bir süre boyunca bir arada tutsa da, son kertede başarılı olamaz. Kapitalizm-emperyalizm sistemini sonsuza kadar koruyamaz ve insanlık için bir dehşetten başka bir geleceğe, ki eğer gerçekten bir geleceğimiz olacaksa, yol açamaz. Örneğin ABD’de Demokrat Parti tarafından temsil edilen ve bu sistemin kurallarını uygulamanın “daha demokratik” bir yolunu içeren sözde “alternatif”, her ne kadar kapitalist diktatörlüğün faşist biçimi ile her zaman aynı vahşi ve dehşet veren yıkıcı güçle aynı olmasa da, kitleler için korkunç ve tamamen gereksiz acıları somutlaştırmaya ve bunları uygulamaya devam edecektir ve bir bütün olarak da insanlığa varoluşsal bir tehdit oluşturmaya devam edecektir.

Bu son seçimle ifade edilenler -aslında, bu sistem altındaki tüm seçimlerle ifade edilenler- soyut bir anlamda “demokrasi” ve “halkın iradesi” değildir, özellikle de mevcut kapitalizm-emperyalizm sisteminin farklı temsilcileri arasında yapılan bir seçimdir, ki bu da bu sistem altında olabilecek tek “gerçekçi” seçimdir. Bu özel ve olağanüstü durumdaki bu seçimler -faşist ve burjuva demokratik kapitalist yönetim arasındaki seçim- faşizmi tam anlamıyla konsolide etme girişimini yenilgiye uğratmak için bir tarafı, yani Demokratları desteklemenin doğru olduğu noktaya kadar gerçek bir fark yaratmıştır. Ancak bu durum, bu faşizmi üreten sistemin koşullarının bir oyu olduğu gerçeğini değiştirmez ve insanlık için dehşet üzerine dehşet üretmeye devam eden -ve yalnızca bakmayanlar veya bakmak istemeyenlerin göremediği bu dehşetleri üretmeye devam eden- bu faşizme aynı zamanda bereketli toprak sağlamaya devam eder. Bu sistemin kuralının “liberal” (veya “ana akım”) versiyonu, bu ülkedeki ve dünyanın her yerindeki (Üçüncü Dünya’da, ter atölyelerinde ve madenlerde acımasızca aşırı sömürülen 150

milyondan fazla çocuk dahil) halk kitlelerinin sömürülmesini ve ezilmesini içerir. Bu sistemin “liberal” (ve diğer) temsilcilerinin, bu ülkenin “ulusal çıkarlarından” söz ederken kastettikleri şey, bütün bunları dayatılması ve rakiplerin bu yağmadan daha büyük bir pay almamasını sağlamak, ABD’yi dünyanın egemen gücü yapmaktır. Ve bu durum, insanların ve çevrenin uluslararası yağması doğrultusunda toplumun daha önce dışlanmış bölümlerine biraz daha “çeşitlilik” ve “kapsayıcılığa” izin verilmesinin; “ilerici” yaklaşımın ve bilimin belirli yönlerinin teşvik edilmesinin temelidir.

5) Bu önemli noktayı bir kez daha vurgulamak gerekirse: Güçlü bir faşizme yol açan, sadece bu ülkedeki kitleler için değil tüm dünyadaki milyarlarca insan için korkunç ve gereksiz bir ızdırabın kaynağı olan; ve devasa nükleer silah stokları ve hızlanan çevre tahribatı sayesinde insanlığın varoluşu için giderek büyüyen bir tehdit oluşturan bu sistem altında, kitleler için ve en nihayetinde bir bütün olarak insanlık için yaşanmaya değer bir gelecek olmadığı temel gerçekliği ile yüzleşmek gerekiyor. Trump/Pence rejiminin (ve onun gibi diğerlerinin, örneğin Brezilya’daki Bolsonaro yönetiminin) çevre krizini çok daha kötü hale getirdiği bir gerçektir - önemli bir gerçektir- ve tabiri caizse, çevresel tahribatın hızını hızlandırmışlardır. Bu sistemin dinamikleri ve gereksinimleri, hangi kişilerin veya rejimin egemen siyasi temsilci olmasından bağımsız olarak iklim krizini geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru sürüklemektedir. Kapitalizm, sürekli değişimler getiren “dinamik” bir sistem olduğu için sıklıkla övülür. Ancak bu, özel olarak biriktirilmiş kâr için sömürü üzerine kurulu bir “dinamizmdir” ve anarşi tarafından (kapitalistler arasındaki anarşik rekabet) yönlendirilir. Eğer mevcut kapitalizm sistemi, emperyalist küreselleşmiş ifadesiyle dünyaya hakim olmaya devam ederse, bu durumda bu anarşi olayları hızla varoluşsal bir eşige -insanlığın geri döndürülemez bir şekilde zarar görebileceği bir eşige- doğru itecektir.

Bu ülkedeki faşist toplumsal tabanın, hatalı ve gülünç bir şekilde Demokratları (hatta Biden gibi “merkezci” Demokratları bile) “radikal sosyalistler” (ve hatta “komünistler”) olarak tanımlamaları, ve bu temelde içgüdüsel olarak onlardan nefret etmek için ne derece koşullandıkları göz önüne alınırsa, bu durumun büyük ölçüde Demokratların ırksal ve toplumsal cinsiyet baskısına karşı mücadeledeki, iklim krizini ele alma ihtiyacı ve bu ülkenin gerçek tarihiyle hesaplaşma konusundaki sınırlılıklarından ve tavizlerinden kaynaklandığı görülecektir.

Radikal bir şekilde yeni ve özgürleştirici bir topluma ve küresel ölçekteki komünizm temel hedefine bir geçiş olarak gerçekten sosyalizmi hedefleyen güçlü bir hareketin özellikle de bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin sürekli yoğunlaştırdığı çelişkilerin pozitif bir şekilde çözülmesini hedefleyen mücadelenin bir parçası olacak gençler ve özellikle de bu faşizme kapılmış ve bundan kopacak gençler olması oldukça ironik bir durumdur. (Herhangi bir rasyonel kişinin kolayca belirleyebileceği gibi, Demokrat Parti'nin parçası olan nispeten az sayıdaki "demokratik sosyalist" hiçbir şekilde "radikal sosyalist" değildir. Ya da gerçekten sosyalist değildirler. Bunlar kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasını ve onun yerini sosyalist bir sistemle değiştirmeyi hedeflemeyen, ancak kapitalist sistem içinde kalarak onun temel doğasını ve işleyişini değiştirmeyecek veya önemli ölçüde etkilemeyecek reformlar için çalışan sosyal demokratlardır.)

Gerçek şu ki, bu ülkede 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın ilk yarısında var olduğu varsayılan idealize edilmiş bir yaşam biçimini geri getirilmeyecektir (veya yeniden hayata geçirilmeyecektir), sıkı çalışma gibi "erdemleri" bir şekilde ödüllendiren ve insanların toplumda hak ettikleri yeri işgal ettikleri (veya tanrı tarafından işgal etmeyi amaçladıkları) "geleneksel değerler" ile karakterize edilen hayali bir pastoral Amerika'ya dönüş yoktur. Sadece bunun yanıltıcı bir "restorasyonunu" arayanların zihninde gerçekten var olan ve mantıksız bir şekilde herkesten ve ona karşı olan her şeyden nefret etmeye şartlananlar vardır. Ve 2. Dünya Savaşı'ndan sonra, üniversite eğitimi olmayan çok sayıda insanın (özellikle de beyazların), otomobil ve çelik gibi büyük endüstrilerde 'orta sınıf yaşam standardını' mümkün kılan bir maaşla iş sahibi olabildikleri birkaç on yıl boyunca var olmuş belli bir durumu geri getirmenin bir yolu yoktur. Bunun temelinin olmaması, "insan ticareti mağduru çocukların kanını içen şeytani liberallerin" komploları türünden şeyler değildir; bu durum bir kez daha bu dünyanın olduğu gibi şekillenmesine ve hızla meydana getirdiği çevre felaketine yol açan, büyük nükleer cephaneliklerin güçlü sahipleri tarafından ortaya konan nükleer savaşlar da dahil olmak üzere kapitalizm-emperyalizm sisteminin işleyişi nedeniyledir.

Ve hiç kimse gerçek geçmişe geri dönmek istememelidir: Yani muazzam yoksulluk ve hastalıkların damgasını vurduğu bir dünyaya, ve özellikle de Üçüncü Dünyanın günümüzde yaşadığı korkunç bedelin ötesinde, on milyonlarca insanın katledildiği ve İkinci Dünya

Savaşı'nın sonunda ABD tarafından iki Japon şehrine atom bombası saldırılarının başlatıldığı, 20. yüzyılda iki dünya savaşının getirdiği korkunç yıkımlara ve acılara, yüz binlerce Japon halkının anında kül edildiği "nükleer çağa"; ABD'nin, siyahi halk ve kadınlar açık, kurumsallaşmış ayrımcılık, ötekileştirme ve "ikinci sınıf" statüsüyle damgalandığı, LGBT bireylere ve özellikle de Siyahilere karşı tekrarlanan linçler ve onlara eşlik eden diğer ahlaksız eylemlerle damgalanan, insanların sürekli teröre maruz kaldıkları bütün bunlara geri dönmek istememelidir.

Gelecek, gerçek veya hayali bir geçmişe değil; ileriye, gerçek bir sosyalist topluma ve en nihayetinde temel yönelim ve pratik siyasetlerin kolektif ve işbirliğine dayalı kurumlar ve toplum ahlaki temelinde ve çerçevesinde olacağı, bireysel inisiyatife artan şekilde kapsam verileceği, halkın entelektüel ve kültürel ihtiyaçlarının, ihtiyaç duydukları materyallerin karşılanacağı komünist bir dünyaya dayanmaktadır. Yüzlerce yıllık ekonomik ve toplumsal sömürünün, eşitsizlik ve baskı ilişkilerinin aşıldığı ve artık birilerinin refahının başkalarının sefaletine dayanmayacağı bir dünyaya...

Açıktır ki, mevcut kutuplaşmanın ve karşı karşıya kalınması gereken derin sorunların, bu sistemin sınırları içinde bir şeyleri "düzeltmeye" çalışmakla çözülemeyeceği açıktır. Son on yılın "Occupy" hareketi örneği bunun bir başka örneğidir. Süper zenginlerin yüzde 1'ine karşı yüzde 99'u fiili olarak yeniden kutuplaştırma girişimi başarısız olmuştur, çünkü burada sadece ekonomik ilişkiler değil önemli ölçüde toplumsal ilişkiler (farklı "etnisiteler" ve cinsiyetler arasındaki baskıcı ilişkiler gibi) maddi güçler vardır; ve bu "yüzde 99'un" çok büyük bir kısmı, özellikle insanları genellikle acımasız bir rekabet içinde birbirine düşüren bu kapitalist toplumdaki fayda sağladıkları (veya fayda sağladıklarına kuvvetle inandıkları) eşitsiz ve baskıcı toplumsal ilişkileri sürdürmeye karardır.

Bu durum, yalnızca kökten farklı bir ekonomik sistemin temeliyle mümkündür. Yani toplumun üretici güçlerinin toplumun maddi, entelektüel ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılacağı, kolektifleştirileceği, düzenlenleneceği ve planlı bir şekilde kullanılacağı sosyalist bir ekonomik sistemle (üretim biçimiyle); insanların, sürekli genişleyen bir temelde baskıyı somutlaştıran ve bu baskıyla birlikte giden, onu pekiştiren düşünme biçimlerini ve toplumsal

ilişkileri kökünden sökmek ve bunları dönüştürmek için uygun bir temele sahip olmasıyla insanların (Lenin'in uygun bir şekilde ifade ettiği gibi) devamlı hesap yapmaları gereken bir cimrinin pintiliği konularının ötesine geçilmesi mümkündür.

6) Tüm bunlar, bir kez daha, sadece “gerçeklikle yüzleşme” ihtiyacına değil, bilimin önemli olduğu ve gerçeğin önemli olduğu ilkesini tutarlı bir şekilde uygulama ve bu nedenle, insanlığın karşı karşıya kaldığı sorunun ve çözümün burada ana hatlarıyla açıkladığım bilimsel analizini ciddi bir şekilde devreye sokma ihtiyacına işaret ediyor: Bu sistemin egemenliği altında dünyanın şu anda nereye gittiğine, ve alınması gereken ve alınabilecek kökten farklı bir yöne işaret ediyor. Bilim ve bilimsel olarak belirlenmiş hakikat önemlidir. Aynı durumu komünizme ve komünist hareketin tarihsel deneyimine ve özellikle de onlarca yıllık çalışmalarım sonucunda ortaya çıkan *yeni komünizme* yaklaşıma uygulamaya istekli olmak gerekir. Bu yeni komünizm, daha önce geliştirildiği şekliyle komünist teorinin bir devamıdır; ancak aynı zamanda onun ötesine niteliksel bir sıçramayı ve bazı önemli şekillerde önceki komünist teoriden bir kopuşu temsil eder. Komünizme ve komünist hareketin tarihsel deneyimine iftira atan, kınayan veya basitçe görmezden gelenlerin aksine; komünist hareketin ve onun ortaya çıkardığı sosyalist toplumların tarihinin ve kendilerini “sosyalist” olarak tanımlayan fakat gerçekte böyle olmayan -1959’dan beri Küba, son on yıllardaki Venezuela ve kapitalizmin yeniden kurulduğu ve 60 yıldan uzun süredir hüküm sürdüğü Doğu Avrupa ülkeleri ve Sovyetler Birliği gibi- ülkelerin bunlar açıkça kapitalist ülkeler haline gelmeden çok öncesinde kapsamlı, ciddi şekilde araştırmasını ve analizini yaptım, ayrıca başkalarının bunları yapmasına da önderlik ettim. Bu bilimsel yaklaşım, komünistlerin önderliğinde meydana gelen gerçek sosyalist toplumlarla birlikte, önce Sovyetler Birliği’ndeki ve ardından Çin’deki (kapitalizm 1950’lerde eski haline gelmeden önce ve ikincisinde Mao’nun 1976’da ölümünden sonra) bu sosyalizm deneyimleri esas olarak -ve Çin örneğinde ezici bir çoğunlukla- olumlu olmakla birlikte, tali de olsa bazı durumlarda ciddi ve hatta ağır hatalar yaptıklarını ortaya koydu.

Komünist hareketin bu tarihsel deneyiminden ve geniş insan tecrübesinin yelpazesinden hareketle, tanımlayıcı yöntem ve yaklaşım olarak yeni komünizm, bilimin kritik önemini vurgular, ayrıca bilimsel yöntemin her şeye, doğaya olduğu kadar topluma da uygulanması gerektiğini vurgular. “Amaçlar araçları haklı çıkarır” şeklindeki ve “hakikatin” aslında objektif

gerçekliğin doğru şekilde yansıtılması için ele alınması gerekirken yalnızca istenilen hedeflere dair araçlara indirgenmesi şeklindeki iflas etmiş ve son derece zararlı nosyonu uygulamak ve haklı çıkarmak anlamına gelen her türlü yaklaşımı kesinlikle reddeder.

Bu noktada dünyaya hakim olmaya devam eden kapitalizm-emperyalizm sisteminin ve onun insanlık ve geleceği için korkunç sonuçları, etkileri, doğası ve işleyişine dair anlayışı sürekli derinleştirmek için uygulanan aynı yöntem ve yaklaşımdır. Ve bu çalışma, nihayet bu sistemi ortadan kaldırmak ve kökten farklı ve çok daha iyi bir dünyayı var etmek için ihtiyaç duyulan devrimci hareketi geliştirmenin önemli bir parçası olarak devam ediyor. Yapılması gereken pek çok şey ve yüzleşilmesi gereken birçok zorluk olsa da insanlığın karşı karşıya olduğu durum ve insan özgürleşmesi olasılığı ile ilgili temel soruların bilimsel bir analizi ve sentezi -hem daha konsantre hem de popüler biçimlerde ve önemli derinlikteki çalışmalar içinde- revcom.us adresindeki benim konuşma ve yazılarımda ve diğer materyallerde bulunabilir. Komünist bir dünyanın nihai hedefine giden yolda, kökten farklı ve özgürleştirici bir toplum için kapsamlı bir vizyon ve somut bir plan, benim yazdığım *Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*'da belirtilmiştir.

Başka hiçbir yerde, fiilen herhangi bir hükümetin kurucu veya rehber belgesinde bu Anayasa'da somutlaştırılmış şekliyle, sadece korunmaları değil muhalefet etme, entelektüel ve kültürel mayalanma hakkı üzerine bir şey var mı? Sağlam bir çekirdekle, eğitim sistemi aracılığıyla ve bir bütün olarak toplumda insanların hakikat nereye götürürse götürsün, eleştirel düşünme ve bilimsel keşif ruhu ile hakikati takip etmelerini sağlayacak bir yaklaşımla ve bu şekilde dünyayı sürekli olarak öğrenecekleri, onu insanlığın temel çıkarlarına uygun olarak değiştirmeye daha iyi katkıda bulunabilecekleri, tüm sömürünün ortadan kaldırılacağı ve buna karşılık gelen toplumsal ilişkiler ve siyasal kurumların dönüştürüleceği, tüm baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak amacıyla ekonominin sosyalist dönüşümü için bir temele sahipler mi? Tüm bunlar, halkın temel ihtiyaçlarını karşılamak için birlikte çalışmaya ve mücadele etmeye olanak tanıyacak -toplumu temel bir şekilde dönüştürmek ve dünya çapında devrimci mücadeleyi desteklemeye yardım edecek- ve ilham kaynağı olacak muazzam üretken insan gücünün zincirini çözecek ve ortaya çıkaracaktır. Her türlü sömürü ve baskıdan arınmış komünist bir dünya nihai hedefini hedeflerken, aynı zamanda kapitalizm-emperyalizm sistemi altında

çözümü imkansız olan çevresel ve ekolojik krize hitap ederek anlamlı ve kapsamlı bir şekilde bu meselenin üstesinden gelinecektir.

Mevcut düzenin muhafızları tarafından amansızca propaganda edilen çarpıtmalardan kaynaklanan ve bu son derece baskıcı düzeni güçlendirmeye hizmet eden cehalet ve önyargı yüzünden çok fazla kişi bunu reddetti, ya da daha da sık başarısız oldular ya da ciddi bir şekilde ilgilenmeyi reddettiler. Burada, komünizme yönelik "liberallerin" devamlı kınayıp durdukları *hakikatin faşistçe ezilmesi* şeklindeki "liberal" burjuva saldırıların aslında kendi tarzında gülünç ve çirkin olduğu -bunun bilimsel yöntemi kaba bir şekilde ihlal ettiği ve bariz bir şekilde fiili gerçeklere aykırı olduğu- söylenmelidir (ve bu kolayca gösterilebilir). Bu durum insanlığa büyük zarar vermektedir: Komünizme, komünist hareketin gerçek tarihine ve yeni komünizmin gelişimine dürüst, bilimsel bir yaklaşımı uygulamayı reddetmek ve ona karşı hareket etmek, bu gerçekten canavarca kapitalizm-emperyalizm sistemine tek gerçek alternatifin; halk kitlelerinin ve nihayetinde bir bütün olarak insanlık için yaşamaya değer bir geleceği temsil eden tek uygulanabilir alternatifin kapatılmasına katkıda bulunmak demektir.

Daha iyi bir dünyaya giden yol kolay değil ve olmayacak - bu, kararlı bir mücadele ve evet, büyük bir fedakarlık olmadan başarılamaz. Fakat mevcut kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında mevcut seyri sürdürmek, bugün dünyada halihazırda işlenen dehşetlerin, ivedi duruma gelen ve çok daha kötü hale gelecek ve giderek artan bir şekilde ortaya çıkan dehşetlerin, oldukça gerçek varoluşsal tehlikenin devamı anlamına gelmektedir.

Halen tehdit eden ve güçlenen faşist yıkıcı güç karşısında, bundan derin şekilde rahatsız olan ve öfke duyan, çok daha iyi bir şeye talip olan çok sayıda kişi -bizler- bilim ve hakikatin önemli olduğunu ve bizim rehberimiz olması gerektiği çağrısını yükselttik ve bu doğrultuda harekete geçirdik. Şimdi bunu engelsiz bir şekilde uygulamak için yeterince kararlı ve yeterince cesur olalım; gerçeği aramaya ve nereye götürürse götürsün gerçeği takip etmeye kararlı olalım, bilimsel olarak temellendirilmiş gerçekler karşısında her türlü süslü yanılsamayı ve gerçekliğe aykırı olan kökleşmiş önyargılar da dahil olmak üzere bunun önündeki tüm engelleri aşalım. Bilimin mümkün olduğunca ortaya çıkardığı şeyi; kökten farklı ve çok daha iyi bir dünya ve insanlık için geleceği gerçeğe dönüştürmek için harekete geçmeye cüret edelim!

BOB AVAKIAN'DAN YENİ YIL AÇIKLAMASI

**Yeni Bir Yıl,
Tüm İnsanlığın Kurtuluşu
İçin Kökten Yeni Bir Dünyaya
Yönelik Acil İhtiyaç**

OCAK 2021

YENIKOMUNIZM.COM